

VINDRÉ MÉS TARD DEMÀ

—Vindré més tard demà. Em fa por de trobar ta mare, com cada vespre, a cada portal del teu carrer, amb una disfressa diversa: ahir, asseguda a l'entrada de la carnisseria, tota de negra, en passar jo, alçà els braços enlaire per dibuixar amb llur ombra, damunt l'ala vermella de la porta, no sé quin ocell malèfic; dues portes més amunt, a l'escaleta del veterinari, em mostrava impúdicament el si rugós, m'amenaçava amb lúbric esguard i, en veure'm fugir, se'm presentà, en tombant la cantonada, vestida de gran senyora, per provocar la meva sorpresa, dues cases més amunt, en un llindar equívoc, on darrere un taulell improvisat oferia, a poc preu, carotes i caretes diabòliques. A les trenta-tres entrades que precedeixen la de casa teva, ta mare, en fer-se fosc, se'm presenta amb un vestit divers i un maquillatge esporuguidor. Vindré més tard, vindré molt més tard. Passada mitjanit, ta mare, amb les altres dones del veïnat, miola per les teulades per desvetllar l'eco esgarrifós que agonitza al fons de les xemeneies. Tu i jo aleshores, darrere el mur de desferres rovellades que jauen darrere l'hort, contemplarem, callats, com s'amaga la lluna darrere la negra muntanya inaccessible que tanca la vila. Més alta que l'Himalaia, ningú no n'ha explorat encara l'altre vessant. Tot just el disc pàl·lid morirà en el nostre horitzó per a renéixer a l'altra vall, escoltarem el xoc de les llances amb què milers de guerrers saluden l'alba nocturna.

J. V. Foix

Diari 1918 (primers fragments)